

KAJ ME ČAKA JUTRI?

Vprašanje, kaj me čaka jutri, je običajno povezano s povsem vsakdanjimi stvarmi, kot so pravočasen prihod v šolo, pisanje kontrolne naloge, oprana in zlikana oblačila ali načrtovanje popoldanskega treninga. Kljub temu vse te osebne skrbi postajajo majhne in skoraj nepomembne v primerjavi z nečim precej večjim in bolj negotovim. Vedno pogosteje razmišljam o prihodnosti, v katero odraščam, in o svetu, ki ga bomo podedovali mi mladi. Zdi se, kot da ta "jutri" ni več nekaj nejasnega in oddaljenega. Dogaja se zdaj, pred mojimi očmi. Morda ga še najbolj opazim prav zaradi vse hujših podnebnih sprememb in naravnih nesreč, o katerih vse več poslušam in berem.

Podnebne spremembe niso več le naslovi v časopisnih člankih, glavne novice na poročilih ali besede učenosti iz šolskih učbenikov ter zgodbe o taljenju ledenikov, o katerih sem poslušala že v osnovni šoli. So vroča poletja in suše, zelene zime ali ekstremne snežne padavine v krajih, kjer snega ne poznajo, pa tudi nenadne poplave in huda neurja, ki dajejo srhljiv občutek, kot da se nam narava maščuje zaradi naše brezbriznosti.

Pogosto slišim, da so za vse krivi politiki. Res je, da imajo veliko moč in vpliv, saj so tisti, ki sprejemajo odločitve, ki lahko močno vplivajo na naše okolje ali na življenje ljudi. A kljub temu se sprašujem, ali je prav, da s prstom kažemo samo nanje. Morda s tem iščemo le izgovor, da sami ne bi naredili in spremenili ničesar.

Mladi se pogosto srečujemo z mislijo, da smo za globalni svet povsem nepomembni in da naš glas ne šteje, vendar se mi vsak dan bolj zdi, da so prav te misli tiste, zaradi katerih ne ukrepamo. Tudi najstniki lahko s svojimi vsakodnevnimi odločitvami in ravnanjem vplivamo na družbo in posledično na okolje. Z majhnimi koraki, kot sta varčevanje z energijo in zmanjšanje uporabe vode, lahko veliko prispevamo. Veliko bolj bi lahko sodelovali pri različnih šolskih projektih, dali pobudo za oblikovanje okoljskih krožkov ali prostovoljnih akcij, kot je čiščenje narave in podobno.

Z izobraževanjem krepimo znanje, ki nam omogoča, da bomo v prihodnosti lahko aktivno sodelovali pri iskanju rešitev in pobudah. Ko se tega zavem, razumem, da se ne morem več skrivati za izgovorom, da nimam vpliva. Morda še nimam moči, a imam odgovornost, ki mi je nihče ne more vzeti.

Zdi se mi, da je ključno, da s spremembami začnemo pri sebi. Ne, ker bi s tem hoteli rešiti svet, ampak, ker tako pokažemo, kdo smo in kaj nam je pomembno. Če govorim o skrbi za okolje, hkrati pa živim popolnoma v nasprotju s tem, moje besede izgubijo pomen.

Vem, da nisem popolna. Tudi jaz včasih ravnam neodgovorno, izberem lažjo pot ali se mi preprosto ne da razmišljati o posledicah, a pomembno se mi zdi, da se trudim in se zavedam svojih dejanj ter jih skušam izboljšati, dan za dnem, saj je še tako majhna sprememba korak v

pravo smer in za okolje. Vsak korak šteje, čeprav se včasih zdi nepomemben. Zavedam se, da spremembe ne nastajajo čez noč. So počasne, včasih naporne in pogosto nevidne. A to še ne pomeni, da niso pomembne. Če le čakamo, da bodo namesto nas vse naredili drugi, se ne bo zgodilo nič. Če pa vsak prevzame del odgovornosti, se začne premikati vse. Kjer je volja, tam je pot.

Jutri me zagotovo čaka svet, ki bo od mene zahteval veliko več kot le prilagajanje. Čaka me odločitev, ali bom le opazovala, kako se narava okoli mene spreminja, ali pa bom vsaj poskusila biti del rešitve. Čeprav sem mlada in morda brez moči, mi nihče ne more vzeti volje, trme in glasu. Predvsem si želim, da bo moj jutri boljši, zato moram s spremembami začeti danes in najprej pri sebi.

Emma Bodlaj Žvokelj